

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobkyně: Ch.K.**, nar. ..., státní příslušnost Thajské království, v České republice pobytem ..., zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15.12.2016, čj. MV-155819-6/SO-2016,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 15.12.2016, čj. MV-155819-6/SO-2016 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (*dále jen „prvostupňový správní orgán“*), ze dne 17.8.2016, čj. OAM-9834-4/ZM-2016 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), jímž bylo zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (*dále jen „ZPC“ nebo „zákon o pobytu cizinců“*).

II. Důvody žaloby

Žalobkyně nesouhlasila s důvody, pro které bylo zastaveno řízení o její žádosti. Dle žalobkyně byla rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vydána v rozporu se zjištěným skutkovým stavem, za použití nepřiléhajících zákonných ustanovení a jsou nepřezkoumatelná a nepřiměřená. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádala s odvolacími námitkami ohledně nezákonného postupu prvostupňového správního orgánu, když tomuto postupu v plném rozsahu přisvědčila.

Prvostupňový správní orgán zastavil řízení o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty dle § 169 odst. 8 písm. d) ZPC. Tedy z důvodu, že v době kdy žalobkyně podala žádost o prodloužení pobytu, k tomuto nebyla oprávněna. Žalobkyně doložila důvody na její vůli nezávislé a zhojila tak pozdní podání. Správní orgány obou stupňů však odmítly její žádost akceptovat a řádně projednat. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná nevyhověla žádosti žalobkyně o prodloužení zaměstnanecké karty, kdy tato sice svou žádost podala krátce po uplynutí lhůty k podání prodloužení, nicméně tuto již v rámci podání odůvodnila o relevantní důvody, které jí zabránily žádost podat ve lhůtě. Pokud prvostupňový správní orgán žádosti žalobkyně nevyhověl, postupoval nezákonně a nepřiměřeně a jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné, přesto žalovaná tento postup prvostupňového správního orgánu aprobovala, čímž zatížila napadené rozhodnutí nezákonností.

Žalobkyně v okamžiku podání žádosti sdělila důvody, pro které nemohla žádost podat ve lhůtě. Prvostupňový správní orgán tyto důvody ignoroval, aniž by žalobkyni vyzval k prokázání těchto důvodů, jak mu ukládá § 47 odst. 3 ZPC. Pokud by totiž takto prvostupňový správní orgán učinil, žalobkyně by měla možnost doložit lékařskou zprávu, kterou doložila v rámci svého odvolání, která je nyní součástí spisového materiálu a prokazuje zdravotní indispozici žalobkyně ihned po příletu z domovské země, která jí zabránila podat žádost v poslední den lhůty. Důvody, které žalobkyně uvedla jako důvody, které jí znemožnily včasné podání žádosti, považovala žalobkyně za zcela relevantní. Zároveň měla za to, že nebyla řádně vyzvána k jejich prokázání a prvostupňový správní orgán následně řízení zastavil. Žalobkyni svědčily důvody uvedené v rámci podání žádosti, stejně jako další důvody na její vůli nezávislé, které jí znemožnily žádost podat, a to zejména právě uváděná zdravotní indispozice, která byla indikována lékařem a o které žalobkyně doložila potvrzení. Důvody, které znemožnily žalobkyni včasné podání žádosti jsou relevantní a správní orgán pochybil, když je odmítl akceptovat, resp. když žalobkyni nevyzval k jejich prokázání. Žalovaná v tomto bodě rozhodla očividně nezákonně. Pro žalobkyni mělo fatální důsledky, když nebyla vyzvána k prokázání důvodů na její vůli nezávislých.

Správní orgány navíc pochybily, když odmítly žalobkyni přiznat takzvanou fikci pobytu, v rámci její, byť opožděné, žádosti. Správní orgány obou stupňů tím postupovaly v rozporu s § 47 odst. 4 ZPC. Žalobkyně přitom postupovala v souladu s 47 odst. 3 ZPC, neboť při opožděném podání důvody na její vůli nezávislé uvedla, proto jí měla být přiznána fikce pobytu, neboť až do pravomocného rozhodnutí o její žádosti na ni měla nárok. Teprve v rámci pravomocného rozhodnutí bylo možné konstatovat, zda zde takové důvody byly či nikoliv. Správní orgány však uvedená zákonná ustanovení zcela ignorovaly a dezinterpretovaly, čímž postupovaly v rozporu se zákonem. Tento přístup vedl k tomu, že

bylo s žalobkyní, která se domnívala, že na území pobývá legálně, dne 24.11.2016 zahájeno řízení o správním vyhoštění, které nebylo do podání žaloby skončeno.

I pokud by neplatilo výše uvedené, jsou napadená rozhodnutí v rozporu s ustálenou judikaturou týkající se výkladu § 47, a to například v rozporu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 12.1.2012, čj. 7 As 142/2011-62, dle kterého je vždy při rozhodování o zastavení řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nutno vycházet ze zásad proporcionality a v tomto ohledu je „zejm. nutno vzít v úvahu, jaké důvody stěžovatelce bránily v podání žádosti v zákonné lhůtě, pro jaký účel byl stěžovatelce pobyt povolen, jak výraznému překročení zákonné lhůty pro podání žádosti došlo a zda např. okolnosti případu nasvědčují tomu, že by se mohlo z její strany jednat o snahu mařit či stěžovat činnost správního orgánu.“ Dle ustálené judikatury je třeba poměřovat důvody, které k zastavení řízení vedly, se zásahem do soukromého a rodinného života cizince v souladu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“4). Při posouzení výše uvedeného, pak jen bude-li zachována nezbytnost a proporcionalita, bude legitimní žádat na cizinci, aby území ČR opustil. Právě možnost podat opětovně žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na zastupitelském úřadě v zahraničí může svědčit o tom, že trvání na opuštění území ČR by mohlo podle okolností případu představovat zcela neúčelný formalismus a tudíž nepřiměřený zásah do soukromého života cizince.

Žalobkyně podala žádost o pouhých několik dnů později. K zastavení řízení o žádosti by byl důvod pouze v situaci, kdy by se ze strany žalobkyně jednalo o vědomé, flagrantní a případně opakované nedodržení zákonných lhůt pro podání žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty, což je v daném případě zcela vyloučeno. S odkazem na uvedené rozhodnutí NSS označila žalobkyně za neúčelný formalismus nutit ji vycestovat do domovského státu a znovu podat žádost o povolení zaměstnanecké karty. Takový postup dle žalobkyně neodpovídá smyslu a účelu zákona o pobytu cizinců, ale zejména mezinárodním závazkům týkajícím se ochrany soukromého a rodinného života, kterými je Česká republika vázána.

Žalobkyně uzavřela, že o správnosti výše uvedené argumentace není pochyb, nicméně žalovaná se s touto argumentací vypořádala zcela nedostatečným způsobem.

III. Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobní námitky jsou totožné s námitkami odvolacími, odkázala žalovaná na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se s odvolacími námitkami dle svého názoru dostatečně vypořádala.

IV. Jednání soudu

O věci samé rozhodl soud k návrhu žalobce po provedeném jednání, kterého se zúčastnil zástupce žalobce. Žalovaná svoji neúčast omluvila a souhlasila, aby soud jednal bez její přítomnosti. Soud tedy jednal ve smyslu § 49 odst. 3 s.ř.s. bez přítomnosti žalované.

Vycházel přitom z obsahu soudního spisu a správního spisu. Zástupce žalobce setrval na argumentaci z žaloby.

V. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Žaloba není důvodná.

Právní hodnocení

A.

Nejprve se soud zabýval otázkou, zda žalobkyně uvedla důvody, které jí znemožnily včasné podání žádosti a zda prvostupňový správní orgán pochybil, když žalobkyni nevyzval k jejich prokázání. Tento žalobní bod neshledal soud důvodným.

Podle § 47 odst. 1 ZPC: *Žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti. Žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty je cizinec povinen podat nejdříve 120 a nejpozději 30 dnů před uplynutím její platnosti.*

Dle Informačního systému cizinců (§ 158 ZPC) a údajů uvedených žalobkyní v žádosti byla platnost dosavadní zaměstnanecké karty žalobkyně stanovena od 27.8.2014 do 26.8.2016. V souladu s § 47 odst. 1 ZPC tak byl posledním dnem lhůty stanovené k podání žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty den 28.7.2016. Tento den připadnul na čtvrtek. Ve smyslu § 47 odst. 9 ZPC proto posledním dnem, kdy bylo možné žádost podat, byl právě tento den, jak správně uvedl prvostupňový správní orgán. Žalobkyně však žádost podala až v pondělí dne 1.8.2016.

Podle § 47 odst. 3 ZPC: *Zabrání-li včasnému podání žádosti podle odstavce 1 nebo 2 nebo odstavce 6 písm. b) důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. V odůvodněných případech může cizinec žádost podat i dříve, než je uvedeno v odstavci 1. Důvody pro pozdější podání žádosti podle věty první a pro dřívější podání žádosti podle věty druhé je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat.*

Prvostupňový správní orgán proto správně posuzoval, zda žalobkyně ve smyslu § 47 odst. 3 ZPC sdělila nejpozději při podání žádosti důvody na její vůli nezávislé, které jí zabránily ve včasné podání žádosti.

Žalobkyně, která se dne 1.8.2016 osobně dostavila k prvostupňovému správnímu orgánu, společně s žádostí o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty předložila žádost ze dne 1.8.2016 o prominutí lhůty, ve které uvedla, že *tímto by ráda požádala o prominutí lhůty ve věci podání žádosti o zaměstnaneckou kartu. Velmi nutně musela vycestovat za svojí rodinou do Thajska z důvodu vážné nemoci v její rodině. Tato léčba je finančně náročná a její rodina je závislá na finančních prostředcích, které jim pravidelně poskytuje. Do České republiky se vrátila 27.7.2016 a na pracoviště Azylové a migrační politiky v Karlových Varech se dostavila v nejkratším možném termínu, tj. dnes 1.8.2016. Prosila o vyhovění žádosti a přihlédnutí ke skutečnostem, které zde uvedla.* Dále předložila žádost o prominutí lhůty podepsaný zaměstnavatelem žalobkyně, ve kterém se uvádí, že *jednatel zaměstnavatele, pan M., by tímto rád požádal o prominutí lhůty podání žádosti zaměstnanecké karty u jejich zaměstnankyně, která je dlouholetým zaměstnancem jejich firmy. S její prací byli vždy nad míru spokojeni. Svoji práci si vždy plnila řádně a svědomitě, zodpovědně a s tím nejlepším a nejvyšším nasazením. Byli by proto rádi, aby i nadále zůstala v jejich firmě, je to výborná masérka thajských masáží a svoji kvalifikací patří mezi ty nejlepší. Děkuji za kladné vyřízení žádosti.*

Při posouzení, zda žalobkyně sdělila nejpozději při podání žádosti důvody na její vůli nezávislé, které jí zabránily ve včasné podání žádosti, byl prvostupňový správní orgán oprávněn vzhledem k právní úpravě obsažené v § 47 odst. 3 ZPC posuzovat toliko důvody uváděné žadatelkou jako účastnicí řízení, nikoli důvody uváděné jejím zaměstnavatelem. Proto prvostupňový správní orgán správně uvedl, že k žádosti zaměstnavatele žalobkyně, společnosti RUTEMA s.r.o., nemůže přihlédnout, neboť ta není účastníkem řízení o dané žádosti ve smyslu § 27 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Posledním dnem lhůty k podání žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty byl ve smyslu § 47 odst. 1 ZPC čtvrtek 28.7.2016. Tento den se žalobkyně již nacházela na území České republiky, kam se vrátila ve středu dne 27.7.2016. Prvostupňový správní orgán k žádosti žalobkyně uvedl, že *„zákonná lhůta pro podání žádosti je stanovena 120 a nejpozději 30 dnů před uplynutím platnosti zaměstnanecké karty. Žadatelka však dle jejího předloženého cestovního dokladu i žádosti o prominutí lhůty přicestovala na území České republiky ještě ve lhůtě pro podání žádosti a to dne 27.07.2016. Poslední den pro podání žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty účastnice řízení byl den 28.07.2016, navíc se jednalo o den úřední. Přesto, že žadatelka na území již pobývala, nepodala žádost v zákonné lhůtě. Účastnice řízení má povinnost žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podat v určité lhůtě, je tedy její věcí, jak této povinnosti dostojí. Důvodem na vůli nezávislým, který by mohl účastnici řízení bránit v podání žádosti, nemůže být skutečnost, že účastnice řízení byla po určité období ve lhůtě pro podání žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty mimo území České republiky. Navíc se jedná o podání žádosti, ve které není nutná osobní účast cizince při podání. Účastnice řízení mohla žádost zaslat správnímu orgánu prostřednictvím poštovní přepravy v zákonné lhůtě. Dále je*

třeba uvést, že správní orgán na svých internetových stránkách www.mvcr.cz informuje o možnosti doručit žádost, která nemusí být podána osobně prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, případně neformálně e-mailem bez zaručeného el. podpisu, faxem, s tím, že v případě, že je tato žádost do 5 dnů žadatelem osobně potvrzena, nebo je tato žádost dodatečně doručena prostřednictvím provozovatele poštovních služeb považuje se ve smyslu § 37 odst. 4 zák. č. 500/2004 Sb. za podanou v den, kdy byla správnímu orgánu takto neformálně doručena. Účastnice řízení podávala žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty poprvé, nemohla ji tedy uvést v omyl předchozí právní úprava. Důvodem na vůli nezávislým již z logiky věci může být pouze skutečnost, která bez volního přispění cizince nastane a tím mu fakticky zabrání ve včasném podání žádosti. Tedy nezorganizování podání žádosti během zákonné lhůty, nemohla být důvodem na vůli nezávislým, který by mohl být správním orgánem uznán za překážku, která mohla zabránit účastnici řízení ve včasném podání žádosti.“ Prvostupňový správní orgán dospěl k jedinému možnému závěru, že za situace, kdy žalobkyně odůvodňovala podání žádosti po uplynutí zákonem stanovené lhůty tím, že byla nucena z vážného důvodu odcestovat do svého domovského státu, proto nemohla žádost podat ve stanovené lhůtě, nelze tento důvod zohlednit, neboť odpadl dne 27.7.2016, tedy jeden den před uplynutím zákonem stanovené lhůty pro podání žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Žalobkyně tak měla možnost podat žádost ještě dne 28.7.2016, tedy ve lhůtě stanovené zákonem. Prvostupňový správní orgán proto správně uzavřel, že „na pozdní podání této žádosti nelze aplikovat institut dle ust. § 47 odst. 3 zák.č. 326/1999 Sb., tedy podání žádosti do pěti pracovních dnů po odpadnutí důvodu na vůli cizince nezávislém, neboť účastnice řízení v zákonné lhůtě dle ust. § 47 odst. 1 zák.č. 326/1999 Sb. pobývala na území.“

Prvostupňový správní orgán proto zcela správně řízení o žádosti žalobkyně zastavil podle § 169 odst. 8 písm. d) ZPC, podle něhož: *Usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn; to neplatí, pokud je o dříve podané žádosti rozhodováno poté, co začala běžet lhůta, v níž byl cizinec oprávněn tuto žádost podat.*

Na základě prvostupňovým správním orgánem zcela správně zjištěného skutkového stavu, jak je výše uveden, dospěla rovněž žalovaná ke správnému závěru, že byly dány podmínky pro zastavení správního řízení podle § 169 odst. 8 písm. d) ZPC, neboť žalobkyně podala žádost o prodloužení zaměstnanecké karty v pondělí 1.8.2016, ačkoliv poslední den pro podání žádosti připadnul dle § 47 odst. 1 ZPC na čtvrtek 28.7.2016. Žalovaná se zároveň ztotožnila s právním názorem prvostupňového správního orgánu, že „v daném případě účastnici řízení nemohlo svědčit beneficium zákona uvedené v ustanovení § 47 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., tedy podání žádosti do pěti pracovních dnů po odpadnutí důvodu na vůli cizince nezávislém, neboť účastnice řízení ještě v zákonné lhůtě přicestovala na území České republiky. Toto ustanovení dle názoru Komise by bylo možno v daném případě aplikovat až ve chvíli, kdy by účastnice řízení přicestovala do České republiky až po uplynutí zákonné lhůty pro podání žádosti. Účastnice řízení sice v rámci odvolacího správního řízení prokázala, že dne 28.7.2016, tedy v poslední den lhůty byla zdravotně indisponovaná, avšak lékařské potvrzení dokládající tuto skutečnost nelze s ohledem na zákonnou koncentraci uvedenou v § 47 odst. 3 věta poslední zákona č. 326/1999 Sb. akceptovat. V této souvislosti si Komise

dovoluje podotknout, že v posuzovaném případě se jedná o podání žádosti, kde není nutná osobní účast cizince při podání, účastnice řízení tak mohla žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty zaslat správnímu orgánu I. stupně prostřednictvím provozovatele poštovních služeb.“ Se závěrem žalované o nemožnosti aplikace § 47 odst. 3 ZPC na postup žalobkyně při podání žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty se soud ztotožňuje, neboť citované ustanovení nelze na základě skutkových zjištění učiněných prvostupňovým správním orgánem vyložit jiným způsobem, nelze jej vyložit ve prospěch žalobkyně.

V žalobě žalobkyně shodně jako v odvolání argumentovala rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12.1.2012, čj. 7 As 142/2011-62 (*rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz*), kde Nejvyšší správní soud řešil otázku opožděně podané žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu podle § 47 odst. 1 a 3 ZPC cizinkou, jejíž pobytový status, sloučení rodiny, se odvíjel od manžela, jemuž byl udělen dlouhodobý pobyt na území za účelem podnikání. Skutkový stav, z něhož Nejvyšší správní soud vycházel, byl takový, že cizinka neovládala český jazyk a všechny úkony nutné k jejímu pobytu na území zajišťoval její manžel, který v zastoupení cizinky podal žádost opožděně a doložil, že byl v době pro řádné podání žádosti nemocen. Nejvyšší správní soud proto posuzoval, zda lze za těchto okolností cizinkou uváděné důvody akceptovat jako důvody na její vůli nezávislé, které ji objektivně mohly bránit ve včasném podání žádosti a odůvodňovat překročení lhůty pro podání žádosti o pět dní. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nemoc manžela cizinky za daných okolností (důvod, pro který jí byl povolen pobyt; faktická závislost na manželovi; překročení zákonné lhůty jen o pět dní) ospravedlňovala postup cizinky a tyto důvody je proto nutno považovat za důvody na její vůli nezávislé, které ji bránily v podání žádosti v zákonné lhůtě. Uvedl: „*Striktní oddělení důvodů ležících na straně manžela stěžovatelky a na straně stěžovatelky by v daném případě znamenalo neproporcionální zásah do rodinného života stěžovatelky. Podle obsahu správního a soudního spisu nic nebrání tomu, aby bylo stěžovatelce vydáno nové povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny po podání žádosti na zastupitelském úřadu v zemi původu. Trvání na tom, aby stěžovatelka za tohoto stavu opustila území České republiky a podávala novou žádost, proto postrádá racionální opodstatnění.*“ V závěru rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl: „*Je nutno poznamenat, že uvedené závěry nelze v žádném případě paušalizovat. Není možné obecně říci, že důvody, které brání včasnému podání žádosti, na straně manžela cizinky budou vždy svědčit také cizince samotné. V dané věci byl tento závěr učiněn s ohledem na specifické okolnosti případu a skutečnost, že důsledky zastavení řízení o žádosti stěžovatelky by za těchto okolností byly ve vztahu k důvodům pro zastavení řízení neproporcionální.*“

Z uvedeného je zřejmé, že v případě posuzovaném Nejvyšším správním soudem bylo zohledněno soužití manželů na území, a to za situace, kdy byly důvody na vůli cizinky nezávislé (nemoc jí zastupujícího manžela) sděleny současně s opožděně podanou žádostí. K takové situaci v daném případě nedošlo, jak již bylo uvedeno. Proto je odkaz na uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu nepřipadný a soud se ztotožňuje s argumentací žalované, která k tomuto rozsudku Nejvyššího správního soudu uvedla, že „*se jedná o odlišné důvody pozdního podání a i o odlišný účel pobytu, a sice společné soužití rodiny, který má v právu zvlášť chráněný zájem, a proto Nejvyšší správní soud vyhověl kasační stížnosti. V samotném odůvodnění uvažovaného rozsudku však Nejvyšší správní soud závěrem uvádí, že uvedené závěry nelze paušalizovat. V nyní posuzovaném případě však obdobné okolnosti*

nebyly v rámci tohoto správního řízení prokázány, není tedy dle názoru Komise aplikace předmětného rozsudku Nejvyššího správního soudu v posuzovaném případě na místě.“

Na základě uvedeného nelze zohlednit argumentaci žalobkyně, že podala žádost o pouhých několik dnů později a že by k zastavení řízení o žádosti byl důvod pouze v situaci, kdy by se jednalo o vědomé, flagrantní a případně opakované nedodržení zákonných lhůt pro podání žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty, což je v daném případě zcela vyloučeno. Žalovaná k obdobné odvolací námitce uvedla: „*Komise nesdílí názor zmocněného zástupce a dovoluje si podotknout, že cizinec je povinen podat žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty v zákonem stanovené lhůtě. Pokud tuto lhůtu nedodrží a zároveň mu nesevďčí dobrodiní zákona č. 326/1999 Sb. uvedené v ustanovení § 47 odst. 3, nelze toto své pochybení přičítat k tíži správnímu orgánu I. stupně a vytýkat mu přílišný formalismus.*“ S argumentací žalované se soud ztotožňuje. Lhůta pro podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti, je stanovena v § 47 odst. 1 ZPC a je závazná pro všechny žadatele o dlouhodobý pobyt na území České republiky či o jeho prodloužení. Zmeškání této zákonem stanovené lhůty lze prominout jen při splnění podmínek stanovených v § 47 odst. 3 ZPC, tedy tvrdí-li cizinec současně s podáním opožděné žádosti, že k jejímu opožděnému podání došlo z důvodů na vůli cizince nezávislých, které je následně k výzvě správního orgánu povinen prokázat. K tomu v daném případě nedošlo, proto nelze v té souvislosti argumentovat tím, že by byl důvod k zastavení řízení pouze v případě, kdy by se jednalo o vědomé, flagrantní či opakované nedodržení zákonných lhůt.

B.

Dále se soud zabýval otázkou, zda postupovaly správní orgány v rozporu s § 47 odst. 3 ZPC, když žalobkyně tvrdí, že měla být vyzvána k prokázání důvodů na její vůli nezávislých, které k opožděnému podání žádosti vedly. Rovněž tento žalobní bod shledal soud nedůvodným.

Podle § 47 odst. 3 věty třetí ZPC: *Důvody pro pozdější podání žádosti podle věty první a pro dřívější podání žádosti podle věty druhé je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat.*

Uvedenou námitku žalobkyně je nutno posoudit v návaznosti na závěry učiněné výše. Žalobkyně jako důvod podání žádosti po lhůtě stanovené § 47 odst. 1 ZPC uvedla nutnost vycestování do domovského státu z vážných rodinných důvodů. Jak bylo již uvedeno, posledním dnem lhůty pro podání žádosti byl den 28.7.2016. Žalobkyně se z domovského státu do České republiky vrátila ve středu 27.7.2016. Tímto dnem odpadl důvod, kterým odůvodňovala podání žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty po uplynutí zákonem stanovené lhůty k jejímu podání. Zákonem stanovená lhůta uplynula až ve čtvrtek 28.7.2016.

Žalovaná proto k obdobné odvolací námitce zcela správně uvedla, že prvostupňový správní orgán nebyl povinen žalobkyni vyzvat podle § 47 odst. 3 věty poslední ZPC k prokázání důvodu pro pozdější podání žádosti na vůli žalobkyně nezávislého, kterým byla nutnost vycestování do domovského státu, „*neboť účastnice řízení se navrátila do České*

republiky dne 27. 7. 2016, tedy ještě v době, kdy zákonná lhůta pro podání žádosti účastníci řízení ještě neuplynula. Nadto si Komise dovoluje poznamenat, že výzva k prokázání objektivních důvodů by v tomto případě byla nadbytečná, neboť datum příletu účastnice řízení do České republiky je zřejmé z přechodového razítka v jejím cestovním dokladu č. B605480.“

Argumentuje-li žalobkyně v žalobě shodně jako v odvolání tím, že předložila následně zprávu od lékaře svědčící o její zdravotní indispozici po návratu do České republiky, pak tuto argumentaci, uplatněnou nad rámec důvodu sděleného současně s podáním žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty dne 1.8.2016, nelze zohlednit a podřadit právní úpravě stanovené v § 47 odst. 3 ZPC. Žalovaná k tomu správně uvedla: „*Dle zmocněného zástupce účastníci řízení svědčily i další důvody na její vůli nezávislé, které jí znemožnily podat žádost ve lhůtě, a to zejména zdravotní indispozice, o které má účastnice řízení lékařské potvrzení ze dne 28. 7. 2016 a dne 29. 7. 2016. K těmto dodatečně doloženým lékařským zprávám nelze v rámci odvolacího správního řízení přihlídnout, neboť jednak byly vyhotoveny již před vydáním napadeného usnesení č. j. OAM-9834-4/ZM-2016 a účastnice řízení je tak mohla doložit v rámci správního řízení na I. stupni, a dále dle ustanovení § 47 odst. 3 věta poslední zákona č. 326/1999 Sb. byla účastnice řízení povinna sdělit důvody pro pozdější podání žádosti nejpozději při podání žádosti, což účastnice řízení taktéž neučinila.*“ Rovněž s tímto závěrem žalované se soud ztotožňuje. Uvedený závěr vychází z ustanovení § 47 odst. 3 ZPC, podle něhož bylo povinností žalobkyně uvést při podání opožděné žádosti důvody na její vůli nezávislé, které jí zabránily podat žádost v zákonem stanovené lhůtě. Žalobkyně v žádosti, jak je výše zmíněna, ničeho o své zdravotní indispozici po návratu z domovského státu netvrdila, proto nebyl důvod, aby byla k tomuto vyzvána, ale současně nebyl důvod, aby byl tento spolu s opožděným podáním žádosti netvrzený důvod žalobkyní prokazován.

C.

Nedůvodnou je námitka, že správní orgány pochybily, když odmítly žalobkyni přiznat takzvanou fikci pobytu, v rámci její, byť opožděné, žádosti. Správní orgány obou stupňů tím postupovaly v rozporu s § 47 odst. 4 ZPC. Žalobkyně přitom postupovala v souladu s § 47 odst. 3 ZPC, neboť při opožděném podání důvody na její vůli nezávislé uvedla, proto jí měla být přiznána fikce pobytu, neboť až do pravomocného rozhodnutí o její žádosti na ni měla nárok.

Žalobkyní uváděná tzv. fikce pobytu vychází z ustanovení § 47 odst. 4 ZPC, kde je stanoveno: *Pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení doby jeho platnosti, ačkoliv žádost byla podána v souladu s podmínkami uvedenými v odstavcích 1 až 3, považuje se vízum nebo povolení k dlouhodobému pobytu za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.*

Správní orgány nemohly aplikovat právní úpravu § 47 odst. 4 ZPC na případ žalobkyně, neboť v případě žalobkyně, jak již bylo uvedeno, nebyla splněna podmínka: „*ačkoliv žádost byla podána v souladu s podmínkami uvedenými v odstavcích 1 až 3*“.

D.

Důvodné není ani tvrzení žalobkyně, že byla rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vydána v rozporu se zjištěným skutkovým stavem věci. Z odůvodnění obou rozhodnutí je v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu zřejmé, z jakého skutkového stavu vzhledem k obecnému tvrzení žalobkyně oba správní orgány vycházely a jak jej v souladu s příslušnými právními předpisy posoudily. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů proto nejsou nepřezkoumatelná, jak obecně namítá žalobkyně. Zjištěný skutkový stav odpovídá obsahu správního spisu a ve smyslu § 3 správního řádu je stavem věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť žalobkyně ve správním řízení ani nyní v žalobě netvrdila nic konkrétního nad rámec výše uvedených tvrzení o důvodech na její vůli nezávislých, které jí znemožnily podat žádost v zákonem stanovené lhůtě. Na zjištěný skutkový stav byla správními orgány aplikována ustanovení zákona o pobytu cizinců, která upravují danou problematiku, jak jsou výše uvedena. Není proto důvodné tvrzení žalobkyně, že jsou rozhodnutí správních orgánů obou stupňů založena na nedostatečně zjištěném stavu věci a na nesprávném právním posouzení.

Vzhledem k tomu, že došlo k procesnímu skončení věci, tj. zastavení řízení, nemohly se správní orgány zabývat otázkou přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobkyně.

Závěr

Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Nad rámec uvedeného soud upozorňuje, že opakovaně registruje v žalobách podaných výše uvedeným právním zástupcem hrubé nedostatky v textu podaných žalob svědčící o tom, že jejich zpracování nebyla věnována náležitá pozornost, kterou by zasluhovaly již vzhledem k tomu, že jsou součástí procesu, jenž ovlivňuje život příslušných žalobců – cizinců, kteří se sami v právním řádu České republiky nevyznají. Pro představu takového pochybení soud cituje některé části původního textu žaloby v této právní věci: „... v době kdy žalobce podala žádost o prodloužení pobytu, k tomuto nebyla oprávněna. Nicméně žalobce má za to, že doložila důvody na její vůli nezávislé a následně zhojila pozdní podání pokud nalézací správní orgán žalobci na její žádost nevyhověl, postupoval dle žalobce nezákonně a nepřiměřeně a účastnice řízení zároveň považuje zcela nedostatečné rozhodnutí Žalobce v okamžiku podání žádosti sdělila Správní orgány navíc očividně pochybily, když odmítli žalobci přiznat tento přístup, vedl v důsledku k tomu, že s žalobcem, která se domnívala, že na území pobývá legálně bylo zahájeno řízení o správním řízení“ Soud uvedenou poznámku učinil proto, že očekává, že bude ze strany výše uvedeného právního zástupce zpracování případných dalších žalob ve věcech pobytu cizinců věnována náležitá pozornost.

VI. Náklady řízení

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalované v souvislosti s řízením náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í: **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.**

V Plzni dne 7. listopadu 2017

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: L. K.